Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложеннєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостpах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Дальші вісти про Цїсарску гостину.

В понеділок їздив Є. Вел. Цїсар на площу Яблоновских оглядати там будуючі ся касарні а звідтам поїхав четвертий раз на Виставу, котру сим разом почав оглядати від павільону письменства. Із сего павільону перейшов Монарх до огородничого кіоску пп. Воливьского і Качиньского, з котрими поговорив кілька слів а відтак пішов до павільону живецких дібр Найд. Архікн. Альбрехта.

Коли Найясн. Пан вийшов із сего павільону, зробили єму селяни із жовківского повіта, що числом 700 приїхали були на Виставу, красну овацию. Они станули рядами а попереду них станув війт з Крехова, Ковалишин, котрий по руски виголосив промову до Найясн. Пана. Бесїдник величав Монарха та віддав честь тому, котрий окружив селян правдиво вітцївскою опікою. Під Єго великодушним правлїнєм чують ся селяни щасливі, яко свобідні горожани держави, і тому то що день молять ся до Всевишного, щоби зберіг їм улюбленого Монарха на як найдовші лїта в щастю і здоровлю. Бесїдник зазначив, що Русини від кількох сот лїт живуть на сїй земли спільно з Поляками в згоді, яко з братним народом і разом працюють для добра краю. Бесїдник закінчив свою промову окликом „Многая лїта!“ в честь Монарха. — Найясн. Пан подякував за ту промову, а відтак прикликав Ковалишиного до себе і спитав его, як називає ся та чи служив у войску — на то Ковалишин прибравши поставу войскову, сказав: Так есть Ваше Величество! при 30 полку піхоти.

Найясн. Пан пішов відтак дальше до павільону міского, а коли звідси виходив, виступила одна учениця зпоміж рядів учениць міских, що творили тут шпалїр і подала Монарсї в дарунку хороший коверець, зроблений згаданими ученицями. Найясн. Пан оглянув відтак палату архітектури, причім велїв представити собі старшого інжинїра Франца Сковрона, з котрим поговорив кілька слів, зайшов опісля до павільону окоцїмского, а звідси до павільону ґр. Романа Потоцкого. Коли Монарха ішов опісля до галї машин, представлено єму куратора фондациї скарбківскої ґр. Генриха Скарбка на чолї урядників і вихованцїв дроговиского заведеня. З галї машин перейшов Монарх до павільону дрібних моторів, а звідси на боїще, де перепроваджувано премійовані конї. Торжества понедїлкові закінчили ся равтом у ґр. Вільгельмів Сіміньских-Левицких в палатї при улици пекарскій.

* * *

Ві второк рано оглядав Монарха палату справедливости. Перед головною брамою палати була по обох боках уставлена сторожа судова в мундурах а долїшний портал і перший поверх були красно удекоровані. У великій сали розправ, в лавках, призначених для публики заняли були місця урядники висшої ранґи в парадних мундурах а під портретом Найясн. Пана на підвисшеню був уставлений троновий фотель. О 10 год. приїхав Найясн. Пан, котрого при порталю дожидали: президент суду краєвого, тайний радник Сїмонович, віцепрезидент висшого суду краєвого Тхоржницкий, віцепрезидент суду краєвого Білоскурский в характері члена комітету будови палати справедливости, старший прокуратор державний Зданьский і старший інжинїр Сковрон, та ввели Найясн. Пана до салї, де Єго повитав промовою президент Сїмонович. Найясн. Пан відповів на ту промову кількома словами, а відтак розмавляв з декотрими достойниками судовими, та оглядав пляни нової палати. Монарха висказав своє здивоване, що палата так довго ставить ся, а п. Сковрон відповів на то, що годї скорше, бо насамперед треба валити старий будинок. Найясн. Пан оглянув відтак всї убікациї на першім поверсї і серед грімких окликів виїхав відтак на янівске передмістє на відкритє жидівскої охоронки.

* * *

На Янівскім панував вже від рана величезний рух: збирав ся величезний здвиг народа. Перед будинком, призначеним на охоронку для жидівских сиріт уставились були всї жидівскі товариства з хоругвами і відзнаками, в шпалері, дальше сироти і вихованцї заведеня з музикою, а при входї до будинку старшина жидівскої громади віроісповідної п. Горовиц і его заступник пос. др. Бик. Коли Монарх явив ся, заграла музика, а дївчата жидівскі біло убрані сипали Монарсї цьвіти під ноги. Презес старшини жидівскої громади повитав Монарха короткою промовою, а відтак ввели Монарха до салї, де був уставлений простол. Коли Монарх вступив до салї, засьпівали сьпіваки львівскої божницї кантату а Найясн. Пан станув на підвисшеню. Тогди виступив рабін старовірцїв (хасидів) Шмелькес і виголосив по еврейски благословеньство а проповідник Каро повторив то само по польски і виголосив привітну промову. Найясн. Пан подякувавши вписав ся до пропамятної книги і поїхав звідси до музея ім. Дідушицких.

* * *

52)

Матїй Сандорф.

(Повість Юлїя Верна).

(Дальше).

Мальта.

Отже то був син рибака з Ровіня, що ось подав своє імя докторови Антекіртови. Провидїнє Боже так вже зробило, що то відвага і зручність Люїджа Феррата спасла паровий яхт, его пасажирів та цїлу залогу від неминучої загибели.

Доктор мало що вже не кинув ся Люїджови на шию, але якось стямив ся. Коли-б так був за скоро показав по собі, що він его пізнав, був би тим зрадив себе, що то він ґраф Матїй Сандорф, а ґраф Сандорф мусїв прецї бути для всїх помершим, отже і для сина Андрія Феррата.

Не так Петро, котрий так само і з таких самих причин повинен був бути вдержаливим; він був би таки забув на то, коли-б доктор не моргнув був на него. Оба зійшли на долину до сальону, куди попросили за собою і Люїджа.

— Чи ви, мій приятелю — так спитав доктор — може син того рибака з Ровіня, що звав ся Андрій Феррато?

— Той сам, панонько — відповів Люїджі.

— А ви маєте ще й сестру?

— Маю, ми мешкаємо разом в Ля Валеттї. Хиба ви може — додав він — знали мого батька?

— Вашого батька? Нї, не знав — відповів доктор. — Ваш батько приймив був пятьнайцять лїт тому назад на ніч до своєї хати двох втїкачів. То були мої приятелї, але его добре серце не могло їх виратувати, а за ту свою доброту стратив він волю і житє; его завезли до Штайн і там він помер.

— Але не жалував того, що зробив — відповів Люїджі.

Доктор взяв молодого рибака за руку.

— Отже бачите, Люїджі, то я той, котрому мої приятелї вложили за обовязок відплатити ся за то, що ваш батько для них зробив. Від многих лїт старав ся я надармо довідати ся, що стало ся з вами і вашою сестрою; але за вами, відколи ви пішли з Ровіня, і слїд був пропав. Андрієви на спомин названо і отсей корабель „Ферратом“...! Позвольте-ж, нехай вас обійму мій приятелю!

Коли доктор обняв Люїджа, то сему аж сльози станули в очах.

Петро на вид такої трогаючої сцени не міг вже видержати. Єму здавало ся, як коли-б щось непобориомою силою тягнуло его душу до сего майже рівного єму чоловіка, до доброго і честного сина ровіньского рибака.

— І менї, і менї позвольте! — відозвав ся він розложивши руки.

— Вам, пане!

— І менї ... синови Стефана Баторого.

Ледви чи доктор був би жалував того, що Петро так нехотячи признав ся, хто він. Певно, що нї, бо був переконаний, що Люїджі Феррато задержить тайну так само, як то зробили Поент Пескаде і Кап Матіфу.

Люїджі довідав ся відтак о всім, а іменно о тім, що задумав тепер доктор Антекірт робити. Лиш одно затаїли перед ним, а то, що він стояв таки перед самим ґрафом Сандорфом. Молодий рибак не повинен був того знати.

Доктор хотів, щоби его таки зараз повести до Мариї Феррато. Він хотів побачити еї, хотів довідати ся, як їй тепер жиє ся, певно десь працює та бідує, бо по смерти Андрія лишив ся на еї голові ще й еї брат.

— Добре, пане доктор, — сказав Люїджі — коли хочете, то підемо таки зараз на беріг. Мария і так десь вже неспокійна, що мене нема. Вже майже дві доби, як я лишив еї саму та пішов над пристань Меллеги [1]) ловити рибу; она може гадає, що менї підчас бурі сеї ночи лучила ся якась пригода.

— А ви любите свою сестру? — спитав доктор Антекірт.

— Она менї й матір і сестра — відповів Люїджі.

[1]) Село і затока на Мальтї.

По годині 2 ві второк серед злявного дощу приїхав Є. Вел. Цісар на виставу просто до відділу етноґрафічного, де Єго привитала дирекция вистави і господарі відділу етноґрафічного пп. Шухевич і Пшибиславский. Монарх вступив насамперед до церкви, де ждав Митрополит з капітулою. Проф. Шухевич зачав поясняти Цісареви поодинокі предмети виставлені, між иншим плащениці, образ страшного суду, писані книги і т. п. Цісар з занятєм придивляв ся і много разів висказував своє вдоволенє. Рівнож звернув Цісар увагу на ґазду Вошнюка з під Косова, сторожа церковного з характеристичним лицем і гарним одягом гуцульским. З церкви перейшов Є. Вел. Цісар до хати гуцульскої, де застав майстра Шкрибляка при роботі, а жіноцтво при кужели. Цісар придивляв ся цікаво кафлевій печи і їзді леґіня на кони на обійстю. З хати гуцульскої пішов Цісар до шляхотского двірця. По дорозі замітив лірника, що сидів під хрестом і грав на лірі; Цісар велів ад'ютантови дати дарунок лірникови. По-при бідненьку хату наддністряньску перейшов Цісар з дружиною не вступаючи до неї, лиш президент міністрів кн. Віндішґрец заглянув до хати і розмовляв з селянами по чески. В шляхотскім дворі оглядав Цісар з заінтересованєм відділ східної Галичини. В часі побуту Цісаря на відділі етноґрафічнім всї виясненя давав проф. Шухевич.

З відділу етноґрафічного перейшов Цісар до павільону робіт жіночих. Вздовж дороги уставились ученики хирівского інститута. Капеля студентска повитала Цісаря імном, а один ученик виголосив промову по німецки. Є. Вел. Цісар розмавлив з ректором інститута, о. Чежовским і провінціялом Єзуїтів, о. Яцковским. З павільону робіт жіночих удав ся Цісар до павільону руских товариств.

В павільоні руских товариств вижидало Монарха богато Русинів. Крім Впреосв. Митрополита з крилошанами Сіґалевичем, Пюрком, Туркевичем і Білецким, були зі сьвітских Русинів посли Романчук, Барвіньский, Вахнянин, Підляшецкий, др. Савчак, пп. Бережницкий, др. Кость Левіцкий, Нагірний, Дольницкий, Ничай, Бічай, оо. Стефанович, Дудкевич, Гузар, Навроцкий, виставці предметів в павільоні: Володислав Федорович, Спожарскі отець і син, Павлишак, Ковальский, Конопацкий, Пиндюк, Андрейчин — відтак пані в народних строях: Савчакова, Шухевичева, Федаківна, Ольга Барвіньска. При входї уставились діти в народних строях з цьвітами в кошичках, панни Орися і Одарка Шухевичівні та Олена Савчаківна з китицями цьвітів, а крім того кілька селян і селянок. На галериї уставились сьпіваки, много пань і учениці інститута Василиянок. Скоро Цісар вступив на поріг павільону, засьпівав хор першу строфу імну, а відтак проф. Шухевич вказавши на зібраних словами: „Се представителї руских товариств" — попровадив Цісаря по павільоні. Є. Вел. Цісар задержував ся перед предметами виставовими, похваляючи майстрів, котрі давали поясненя. При виставі Народної Торговлї, коли п. Нагірний сказав, що інституция має 9 філій і стоїть в звязи з 500 крамницями сільскими, Є. В. Цісар висказав ся з похвалами. Так само з признанєм відозвав ся Монарх у відділї Просьвіти, Тов. ім. Шевченка і Товариства педаґоґічного, та про заходи Федоровича, в котрим розмавляв ласкаво. В відділї клюбу Русинок переглядав Цісар взори мережок, кажучи, що Русини мають цїнну орнаментику народну. Поклонившись паням вийшов Цісар знов до головної салї павільону. В тій хвили зачав хор сьпівати „Многая літа". Цісар пристанув і з великою увагою та вдоволенєм прислухував ся сьпівови а до окружаючих осіб висказував ся з похвалами. По відсьпіваню сказав: „Дякую, то було дуже гарне!" Цісар відійшов при окликах: „Слава" і серед сьпіву: Во здравіє і во спасеніє. Додати мусимо, що в часі проходу Цісаря по павільоні хор відсьпівав „Над Прутом". Також з вдоволенєм приняв Цісар овацию на вступі до павільону, коли то діти кидали цьвіти, а три панни вручили китиці цьвітів і дякував кілька разів. — Цісаря проводили до брами павільону проф. Шухевич і Впреосьв. Митрополит. В брамі подякував Митрополит Цісареви, що зволив прибути до павільону, а крім того сказав, що Русини цілу надію свого розвою покладають на ласкавість монаршу. На се відповів Цісар: Будьте певні, що розвиток руского народу менї вельми лежить на серци.

Перегляд полїтичний

Перше засїданє спільних Делеґаций відбуде ся завтра. Віденьскі часописи доносять, що міністерство торговлї предложить на осїнній сесиї Ради державної кілька проектів полїтично-промислового характеру. Найважнїйшими з них суть новеля до закона промислового і закон о патентах.

Росийский міністер фінансів, Вітте, котрий перебуває в Аббациї, сказав в розмові з редактором берлиньскої ґазети Börsen-Courrier, що росийска полїтика єсть безвзглядно полїтикою мира. Цар бажає мира з цілим сьвітом і для цїлого сьвіта. Було би великою похибкою думати, що Росия з дружби для Франциї єсть готова нарушити мир або згодити ся на єго нарушенє. Наколи-б Франция розпочала війну або коли-би з єї причини настала війна, то Росия не станула би по стороні Франциї. Жаль лиш, що зброєне веде ся дальше мимо згідного і мирного настрою трох так могучих монархів, як суть монархи Росиї, Австриї і Німеччини.

Новинки.

Львів дня 13 вересня.

— **Подарунки.** Начальник львівскої стациї зелізниці, старший інжінєр п. Кемпнер одержав від Є. В. Цісаря перстень з брилянтом, а начальник маґазинів п. Трушковский брилянтову шпильку. Також комісарі львівскої полициї Енґель, Собота і Шехтель одержали подарунки.

— **На дохід руской бурси в Перемишли** відбуде ся дня 27 вересня в маґістратскій салї вечер з танцями. — Запрошення вже розсилає ся, а если би хто через недогляд не дістав запрошеня, зволить зголосити ся до др. Т. Кормоша.

— **Служебниці.** Гадку закладаня захоронок, котра перше повстала поміж рускими женщинами, перевів о. Кирило Селецкий в дїло так, що заложив тому чотири роки новий чин монаший, званий „Служебницями Пресв. Діви Мариї". Перша захоронка того чину повстала в Жужелю. Друга повстала в Самолусківцях, де господарі Стефан і Настя Кормили записали свій маєток на ту цїль. Також обняли сестри служебниці дім в Цуґанах, дарований княгинею Сапіжиною, і мають обняти дім в Ланївцях, дарований також великодушною княгинею. В Кристинополи посьвячено дім для служебниць дня 22 липня. Наставницею всіх служебниць є сестра Йосафата Михайлина. Закладини захоронки в Самолусківцях відбули ся

Чи той острoв Мальта, що лежить на сто кільометрів від Сициліï, належить до Африки, чи до Европи? То питанє, над котрим ґеографи вже нераз ломили собі голову. Але нехай буде, як хоче — острoв сей належить нинї до Анґлії і ледви чи далось би его видерти нинї від неї. Острoв сей дарував був колись Кароль V. лицарям Йоаннітів [2]), котрих прогнав був Солиман з Родоса. Від сего острова і назвали ся они мальтаньскими лицарями.

Мальта есть островом, що має повздовж двайцять і вісїм, а впоперек шїснайцять кільометрів. Столицею еї есть Ля Валлетта та еї підгородя. На сїм острові суть ще й другі міста та місцевости, от хоч би Чітта Веккія — нїби сьвяте місто, котре в часах, коли тут жили ще мальтаньскі лицарі, було столицею епіскопа — Боскет, Дінґлї, Цебуґ, Іта, Біркікара, Люка, Фарруджі і так дальше. Всхідна часть острова есть дуже урожайна, а західна суха і пуста. Ту впадаючу в очи ріжницю видко найлїпше по тім, що населенє — всего сто тисячів душ — есть у всхідній части далеко густїйше, як в західній.

Що тут зробила природа, залуставши в береги острова чотири чи пять портів — найкрасших на сьвітї — годї собі уявити. Всюди вода, всюди клинцї, пригірки та горби, котрі дуже надають ся до укріплень і до уставленя на них батерій. Коли вже лицарі мальтаньскі укріпили були острoв так, що годї було его здобути, то о скілько ж більше укріпили его Анґлійцї, котрі мимо договору в Аміянї, забрали сей острoв і зробили з него кріпость, котрої такі нїхто би не здобув. Здає ся, що нїякий корабель панцирний не міг би на силу дістати ся до Великої Марзи і великого порту, а тим менше до карантанового порту або до Марзи Мушетто. А припустім, що якийсь корабель і міг би аж туди підійти, то стрітив би ся тут з пушками, що важать двіста тисячів кільоґрамів, котрі набиває ся і стріляє ся ними при помочи ґідравлїчної машини; они стріляють кулями, що важать по девятьсот кільо, на дві милї. Нехай знають о тім ті держави, котрим жаль, що сей гарний острoв в руках Анґлійцїв, і що они запанували на цїлім осередку Середземного моря, де би могла зібрати ся вся анґлійска фльота.

Розуміє ся, що на Мальтї суть і Анґлійцї. Там есть їх ґенеральний ґубернатор, що мешкає в давній палатї великого майстра мальтаньского ордена, начальник маринарки і портів та залога, зложена з яких чотири або пять тисячів вояків. Крім того жиють там і Італїянцї, що хотїли би тут панувати, а крім того, подібно як на Ґібральтарі, есть тут ще й богато таких, що вештають ся по цїлім сьвітї, іменно же Мальтанцї.

Мальтанцї то — Африкани. В портах они за керманичів на своїх, яскравыми красками помальованих барках; в улицях за візників, що їздять своїми візками по таких горбах, що аж голова крутить ся; на торгах продають они при сьвітлї маленької лямпочки, що сьвітить ся перед сьвятим образом, овочі, горох та фасолю, мясо і рибу. Можна сказати, що всї ті люди подібні до себе; у всїх чорнобрунатне лице, чорне, трохи кучеряве волосе, у всїх палкі очи і всї они середного росту та здоровенні. Можна би на то присягнути, що женщини походять з одної однїсенької родини; очи у них з довгими рісницями, однаково великі, волосе однаково темне; руки хороші, ноги маленькі а стан тонкий і гнучкий; тїло у них таке біле, що і від сонця не може обгоріти, тим більше ще, що они мають завсїгди на собі фальцетту, рід плаща з чорного шовку. Той плащ носили они все ще після тунезийскої моди, а носять его всї кляси і він служить їм рівночасно за прикрасу до волося, за плащ, був й за вахляр.

Мальтанцї придатні дуже на купців. Всюди їх повно, де лиш есть щось на продаж. Они працьовиті, ощадні, дуже промислові і тверезі, але й скорі до гніву, мстиві і завдрістні, бодай о скілько то можна виміркувати, по простім народі, котрому ще найбільше можна приглянути ся. Они говорять якоюсь мішаниною, котрої основою есть арабска мова — останок із тих здобутків, які лишили ся по упадку римского цїсарства; есть то мова гнучка і живописна, та надає ся дуже добре до порівнань, образового говореня і поезиї. З Мальтанцїв бувают знамениті моряки, скоро їх хто зможе держати

---

[2]) Йоаннїти були монахи в Єрусалимі, що опікували ся богомольцями і за патрона взяли собі сьв. Йоанна — звідси їх назва. Їх настоятель Раймунд (1120 р.) назвав ся „майстром" і розділив їх на лицарів, сьвященників і вояків. Йоаннїти вели борбу з Турками. Прогнані з Єрусалима, осїли в місті Птолемаїс (Акка), відтак перенесли ся на Кипер а звідси на Родос. Коли звідси прогнав їх (1522 р.) султан Солиман, дарував їм німецкий цїсар, Кароль V, (1530 р.) Мальту. В 1800 р. забрали їм Мальту Анґлійцї. Мальтаньскі лицарі остались і до нинї, але їх дуже мало; до них пристають хиба лиш великі пани. Они займають ся тим, що закладають і удержують шпиталї; дають поміч раненим у війнї. Ноша мальтаньских лицарів есть: чорний плащ з осьмикінчастим, білим хрестом, під сподом червоний сурдут і білі штани та меч і капелюх з перами.

ще при кінци червня с. р. дуже торжественно. До Городниці прибув архіпресвітер о. В. Фацієвич, щоби дня 24 червня поблагословити закладини захоронки в Самолусківцях. Огця архіпресвітера принимали дуже величаво. На закладини прибули до Самолусківець процесиї з Трибуховець і Личковець. При посьвячуваню фундаментів захоронки мав проповідь до кількох тисячів народу о. Єремія Ломницкий. — Після вістий „Душпастиря“ з сего місяця, в Самолусківцях есть тепер сім сестер, в Кристинополи 15 новичок разом з наставницею, в Жужелю 5 сестер і 3 пробантки, — разом 30 осіб, а надіють ся ще приїзду пятьох новичок. Тепер вже — пише о. Кирило Селецкий — наші сестри дають ся поволи пізнавати сьвітови. Они зложили строгий іспит зрілости в Самолусківцях. Там виступив тиф епідемічно. Наші сестри не зжахнули ся ні на хвилю, тілько сьміло виступили до борби з заразливою пошестию. Се викликало задив у фізика окружного гусятиньского, — він поспішив до о. Козоровского, ревного покровителя служебниць, щоби єму зложити подяку за те, що спровадив сестри до Самолусковець. Нарід благословить їх і радує ся ними. Але від хорих заразили ся і занедужали на плямистий тиф сестри: Анна, Арсенія і Антонина. З них Анна вже подужала, а прочі дві були ще при кінци серпня тяжко хорі — В Борагинї під Сокалем був також тиф. І там ходили коло недужих дві сестри служебниці. З того видко, який се гуманний чин тих сестер служебниць. Жите їх, повне посьвяченя, годилось би улекшити їм щедрими жертвами.

— **З великої хмари малий дощ.** Був намір будовати окремий будинок при улици Кохановского у Львові на поміщене руского театру підчас вистави краевої. Був намір спровадити знаменитих артистів україньских, щоби руску штуку драматичну в очах сподїваних безчисленних гостий показати в гіднім сьвітлї. Була певність, що ті проекти незвичайно бистроумні і була надія, що сего року руский театр заробить у Львові великі гроші. А тимчасом з великих проектів і надій не остало ся нїчо по звичаю Русинів, котрі суть великими артистами, коли йде о то, щоби з десяти сотнарів желїза викувати „пшик“... Руский театр грає в найнятій сали у Львові, має сили тілько свої, але добрі, виставляє штуки бездоганно, видатків на окремий будинок і україньскі знаменитости не мав, а мимо того що заробив на провінциї, то готов стратити у Львові. Вчера на забавній, добрій комедиї Мирного: „Крути не перекручуй“, начислили ми лиш кілька львівских родин руских, впрочім в сали було ще кількадесять осіб, котрі всї разом за білети зложили таку суму, що й на заплату салї еї за мало. Виходить таке, що преслові Львовяни далеко гірші „приятелї“ руского театру, нїж Русини з провінциї, котрі все дбали і дбають о свій театр, коли до них загостить. Нам вчера було просто соромно за всїх тих, у котрих „великих слів велика сила“, а справдїшного почутя обовязку анї за макове зерно. По що кликати театр до Львова, коли тут самі Русини зневажають его тим, що і знати про него не хочуть! Що думати о тім проектї, щоби будовати окремий руский театр у Львові, коли тепер нїхто до нашого театру не ходить! Красше повернути зібрані гроші на запомоговий фонд для артистів, що за свою працю стрічають таку зневагу, нїж думати про будову театру, котрий буде стояти пусто.

— **Союз товариств музичних** і сьпівацких польских і руских дав концерт в театрі гр. Скарбка. На тім концертї сьпівали між иншим Воробкевича „Над Прутом“ і Лаврівского „Красна Зоре“, а п. Мишуга відсьпівав пісню Лисенка „Менї однаково“, Вахнянина „Помарнїла наша доля“ і Козака Монюшка. Наші пісні загально подобали ся численній публиці.

— **Значна крадїж.** Баруховп Горнови з Бучача вкрав якийсь злодій у Львові 6.400 зр. саме в хвилю, коли зі Львова від'їзджав Є. В. Цїсар. Злодій виймив Барухови портфель з цїлим капіталом. Горн визначив 500 зр. нагороди за зворот скрадених гроший.

— **Убийство.** В Живачеві в пов. городеньскім убив хтось заступника війта сокирою і колом. Жандарми увязнили дуже підозрілих о убійство Якова Василишина і Михайла Юришина з Живачева, що жили від року в незгоді з покійником. Також увязнили жандарми двох инших селян.

— **По турецки.** Турецкі власти сконфіскували брошуру, обіймаючу послане до Галатів апостола Павла, гадаючи, що послане есть революцийним манїфестом, адресованим до мешканців Галати, передмістя Царгорода. Коли турецким властям стали доказувати, що письмо відносить ся до дуже давного часу і не має нїчого спільного з теперішностию, то турецкі власти зажадали, щоби їм предложено офіцияльне потверджене смерти автора. Очевидно, що такому жаданю не можна було відповісти і длятого конфіскати брошури доси не знесено.

— **Др. Іван Лошнів,** адвокат краєвий, повернув по довшій неприсутности до Тернополя і веде дальше свою канцелярию адвокатску.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 13 вересня. Є. Вел. Цїсар прибув тут вчера о 1 год. 35 мін. на дворець Північної желїзницї. — Ґр. Кальнокий від'їзджає завтра до Будапешту на засїданя спільних Делеґаций. В его неприсутности обійме справи мінїстерства шеф секциї ґр. Вельзерсгаймб.

Токіо 13 вересня. Межи Кореєю а Японом настала угода, після котрої Корея має стати независимою від Хіни державою, Хінцї мають бути прогнані з Кореї, Японцї будуть вести дальше війну против Хіни, а Корея має робити японьским войскам всякі улекшення.

Льондон 13 вересня. Тїло ґр. Парижа перевезено з Букінґему до Вейбридж і там поховано в присутности князїв і ґрафинї Парижа, королевої портуґальскої, княгинї Вальдемар даньскої і Олени орлеаньскої. Кн. Орлеаньский принимав численних Французів і сказав їм, що він сьвідомий тих прав, які переходять на него в спадщинї і він буде старати ся з цїлою енерґією сповняти свою задачу.

Шльобіттенс 13 вересня. Цїсар поїхав до Свінемінди а цїсарева до Почдаму.

Свінемінде 13 вересня. Найдост. Архікн. Кароль Стефан приїхав тут рівночасно з прускими кн. Альбрехтом. На двірци повитали їх командант корабля „Гогенцоллерн“, капітан Арнїм і капітан корвети Узедов.

Рух поїздів желїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·20	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10 16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51		10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·2[illegible]	7·21	3.41	7 4[illegible]
Белзця	—	—	9·5[illegible]	7·21	—	—

Приходять з

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2 48	10 06	6·21	9 46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9 49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·25	9·10	12·46	[illegible]
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно - европейского (желїзничого): коли на желїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

добре в руках, відважні рибаки, що привикли на сім мори до всїляких бур і не боять ся нїякої небезпечности.

Отже на сім острові був Люїджі рибаком і займав ся рибаловством з такою відвагою, як коли-б він був таки Мальтанцем з роду, а він жив тут з своєю сестрою Мариєю неєповна пятнайцять лїт.

Повисше було сказано: Ля Валлетта і еї підгородя. Місто се складає ся, бачите, дійстно що найменше з яких шість міст, що розложили ся около обох портів, Великого Марза і порту карантанового. Фльоріяна Ля Сенґлея, Ля Коспіква, Ля Вітторіоза, Ля Слїєма, Ля Мізіда — то не передмістя, не лиш купки домів, в котрих жиють бідні люди, але справдешні міста з пишними домами, дворами, церквами, котрі суть окрасою столиці, що має двайцять і пять тисячів душ, а в котрій суть палати, що називають ся обержа провансальска, кастильска, оверньска, італїяньска і французка.

Брат з сестрою жили таки в самій Ля Валлеттї. Лїпше було би сказати — під Ля Валлеттою, бо їх помешкане було нїби під землею в тій части міста, що зве ся Мандераджо, а до котрого заходило ся від улицї сьвятого Марка. Там знайшли они собі хатчину, що відповідала їх доходам і туди завів Люїджі доктора і Пегра, скоро ягт станув в портї.

Всї три вийшли на греблю, ледви обігнавши ся від барок, в котрих кожда хотіла конче їх перевозити. Пішли через Порта делля Маріна серед заглушаючого звуку дзвонів, що розлягає ся понад містом, як би який дзвенячий воздух. Перейшовши попри кріпость з подвійними казематами, пустили ся горі стрімкою рампою, а відтак вузкою улицею, попри високі доми з зеленими підсїнями і зайшли аж до церкви сьв. Івана.

Вийшовши на гору поза катедрою, пустили ся в долину як до порту, і наконець в половинї горба, в улици сьв. Марка, станули перед сходами, котрими іде ся праворуч до низше положеної части міста.

Мандераджо есть то передмістє, що своїми вузкими улицями, в котрі сонце нїколи не заходить, та своїми високими, жовтавими мурами, в котрих повно дір, що називають ся вікнами, тягне ся аж попід вали. Всюди повно крутих сходів, котрими іде ся до низьких, вогких і темних хат. Улиці тут, то нїби якісь дебри та фоси або темні тунелї, а всюди якісь страшні людиска; старі баби, як чарівниці; жінки з блїдими від браку воздуха лицями; дївчата всїлякого росту в лахманах; на пів голї хлопцї, що качають ся в болотї; дїди, що показують кождому своє калїцтво та свої рани, а за то збирають гроші; мужчини, двигарі та рибаки з виразом дикости, готові до всего злого — а посеред сеї голоти кількох байдужних поліциянів, що не лиш увикли, але навіть і посвоячились з нею. Отже тут стоять в однаковій глубинї з греблею ті дивовижні будівлї, що кінчать ся закратованими помешканями в пивницях.

В однім із тих домів і то на найвисшім поверсї жили Мария і Люїджі Феррато. Они мали всего лиш дві хатчини. Докторови впала тут зараз в очи бідпота в хатї, але мимо того й велика чистота в нїй. Всюди було слїдно руку запопадливої господинї, що колись займала ся господарством в домі ровіньского рибака.

(Дальше буде).

За редакцию відвічає Адам Креховецкий

ІНСЕРАТИ.

Велика Львівска Льотерия Виставова | **Послідний місяць**

Головні виграні

60.000 зр. 10.000 зр. 5.000 зр.

в готівції по потраченю лише 10%

Львівскі льоси виставові по 1 злр.

поручає

Август Шелленберґ, Кіц і Штофф, Яков Штро

Всі прибори

для аматорів і фахових фотографів

именно:

папір альбуміновий, целюидиновий, течі, шкла, хемікалія найдешевше купити можна впрост у заступників фабрик найбільших

ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ

Львів, ул. Коперніка 21.

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджена для стаен і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для **Галичини і Буковини**

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

Загальна Вистава краєва.

Бльоки і карти вступу поодинокі

по ціні бльоковій,

Катальоґи, Провідники

Льоси по 1 злр.

ВСІ ЧАСОПИСИ ЕВРОПЕЙСКІ

Бюро дневників і оголошень Л. ПЛЬОНА

улиця Кароля Людвика ч. 9 65

Кіоск на Виставі побіч брами головної.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всіх дневників

по цїнах оригінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджена купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

В друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.